

Efter boken om Vidkun Quisling betyr navnet Quisling en sidegren av slekten. Der er for oss nordmenn en pussig paralell her. Det norske folk er selv en Quisling. Vi er en sidegren på det store germanske stamtre, og kan således med full rett kalle oss Quislinger alle sammen uten å få det slengt etter oss fra London.

Det sørgelige er bare at de fleste av våre rømlinger der borte også er Quislinger.

Navnet bærer vi med stolthet og 1941 blir et ubønnhørlig år for oss alle. Der kan ikke lenger tæres på vår tålmodighet med å vente, håpe og tro at fornuften hos de villedete skal komme tilbake av seg selv.

Det vil ikke skje. Et husdyr som i sommerbeite er blitt vill, kommer ikke tilbake til tamhet ved å rusle videre på egen hånd. Det må taes med makt. Så også med oss mennesker.

Der er alltid i alle forhold en leder eller fører fra djevelen og oppover til den høyeste allmakt. Dette kan man ikke komme forbi, og erkjennes det, så er der ikke mere å diskutere. Norge har i dag, Gud skje lov og takk sin fører - den store Quisling - som skal føre alle oss andre quislinger fremover etter vår egen nasjonale linje, den som går over Ibsen, Bjørnson, Nansen, frem til føreren av i dag, Vidkun Quisling. Her er meget å ta fatt på for Føreren. Vi ahr glemt, eller kanskje ikke lært å tenke nasjonalt.

Man har oppdratt oss til å tenke i kornet og øre, og den som kunne den tenking lengst - likegyldig med hvilke mædler - ble sett opp til som så og så dyktig og smart, mens den luslitte tenker av en åndsarbeider, som skapte de virkelige verdier både for næringsliv og åndsliv, ble nådigst tålt og påskjønnnet på en som regel kummerlig måte. Dette er mine personlige inntrykk fra det demokratiske, jødisk plutokratiske samfund, som også vårt kjære Norge var blitt en provins av.

Jeg skal ikke bebreide noen dens tid eller fortid. Jeg vil endog undskylde dem å si: Enhver er barn av sin tid. Men, du er ikke frikjendt med det. Du har ansvar, du har plikter å stikke fingeren i jorden og lukte hvor du står. Har du kanskje tapt din luktesans? Så får vi som har den i behold hjelpe deg. Det blir for deg en ny rekruttskole og en ganske annen enn den du i sin tid hadde på Gardermoen eller et annet sted. Du skal få lære den nye germanske ånd og kraft så grundig å kjenne at du for fremtiden ikke får tilbakefall. Ja, som alvorlig tenkende nordmann frykter jeg for at der vel ikke blir nogen annen vei å gå for mange. Tidene er dødsens alvorlige for oss alle og betenkningstiden har vært rummelige for enhver.

Vårt folkestoff er særdeles godt. Og allikevel. Er ikke vi nordmenn sørgelig følelsesbetonte? Er det vår herlige, frie natur fra fjell til fjære, som har formet oss slik?

Et lite - blåøiet, karakterrenslig folk, av en stolt folkestamme, som med rette kan bare sitt hode høit.

Åpen ferd, det var våre forfedres vis og det ligger oss ennu i blodet. Vel, så setter vi nu alle seil til for å få tilbake vår historiske plass i Norden og en hedersplass blandt Europas Forenede Stater. Det er nordmenns mål i 1941 og det vil sees ved vår Fører.

Vi er rundet av et gammelt herskerfolk, men den arven har vi stelt dårlig med. Vi har sogar overlatt til utlendinger, innflyttere, eller kanskje etterkommere av trøler å stille med dette vårt berligste arvestykke. Det måtte derfor til slutt gå riktig galt, og nu er det vår tunge plikt å bare følgene av svunne tankeløshet og forsømmelser. Vi skal ikke fortvile, men ta fatt i forvissningen om, at hvor der er en vilje, der er der en vei, og Gud den allmektige er med oss.

Oslo i Januar 1941.

Sverke Baldersheim.